

Franciscus had een voorliefde voor het mysterie van de geboorte én de kruisdood van Jezus. Deze twee meest kwetsbare momenten uit het leven van God-die-mens-werd overwoog hij vaak. Hij herkende er het ware gelaat van God in: zijn armoede, zijn nederigheid en zijn lijden.

Voor Franciscus was Jezus, de Zoon van God, een kind zonder land dat onderdak werd geweigerd. Hij leed onder het lijden van de wereld. Maar Hij aanvaardde dat lijden voor de mens, om de mensheid te bevrijden. De menswording was voor Franciscus een buitengewone daad van liefde. God leed uit liefde voor de mens ... tot de kruisdood toe, het hoogtepunt van Zijn liefde volgens Franciscus.

Het besef als mens geliefd te zijn door een God die de mens ten diepste nabijkomt door zijn menswording én lijden, schonk Franciscus diepe vreugde. In die Liefde wordt de mens herschapen en hervinden we onze waardigheid als zonen en dochters van God.

In Greccio wilde Franciscus het Kerstverhaal levendig verbeelden. Op sacrale wijze maakt hij een voorstelling die onze aandacht naar het Mysterie van de menswording trekt.